

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Pecinovsky_Josef-Chladny_pozdrav_Marsu.pdb

PDB Name: Pecinovský Chladný pozdrav Mars
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.1.2009
Modification Date: 12.1.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Josef Pecinovský
Chladný pozdrav Marsu
www.pecinovsky.cz/josef

Je dobře známo, že v devadesátých letech minulého století se vydalo k Marsu několik kosmických sond. Přestože jejich předchůdci, kteří odlétli k Marsu v sedmdesátých letech, dosáhli svého cíle a vyslali k Zemi nesmírné množství nových poznatků, výpravy uskutečněné o dvacet let později hanebně ztroskotaly. Podle oficiálních mluvčích se tak stalo pro nepředvídatelné technické potíže. Do jisté míry tomu lze věřit. K Marsu však letěly čtyři sondy. Všechny závady, k nimž došlo, byly přímo banální.

A tak se začalo leccos proslýchat. Mimo jiné i to, že zprávy o ztrátě kontaktu se sondami byly vydány až poté, co k Zemi dospěly první snímky. Kdosi na nejvyšších místech prý rozhodl, že není žádoucí se dovědět, co na těch záběrech bylo. A tak vzácné dokumenty zmizely v trezoru...

Naskytá se však otázka - proč?

Mám tu čest být prvním člověkem, který se podívá do tváře Marsu zblízka. Prvním, a na dlouhá léta možná posledním. Rudou planetu teď mám co by kamenem dohodil. Zabírá prakticky celé zorné pole. Vidím jistě totéž co ztracené sondy. Zatím však nic zvláštního. Vím však, že z této výpravy už se nevrátím.

Byli jsme tři, kteří jsme odstartovali na tu památnou cestu. Tři stateční, kteří jsme opustili Zemi vstříc úžasnému dobrodružství. Když jsme byli v polovině cesty, zůstal jsem sám.

Začalo to tím, že jsme po čtyřiceti dnech letu ztratili kontakt se Zemí. Náhle, bez jakéhokoli varování. Tři dny jsme se snažili navázat spojení s Houstonem, než jsme zanechali marných pokusů. Veškerá elektronika byla naprosto v pořádku. Zemi jsme nadále slyšeli, ale na naše signály nikdo neodpovídal.

Tehdy jsme si připomněli zánik kosmických sond Galileo poprvé. Bylo to něco podobného, až na to, že na palubě naší lodi byli lidé... Tři živí lidé, vyslanci modré planety.

Pochopitelně jsme nemohli obrátit. Nezbylo nám nic jiného než se pokusit i za těchto okolností splnit cíl našeho letu. Měli jsme desetkrát oblétnout Mars po nízkém orbitu, přiblížit se k jeho měsícům, provést tisíce a tisíce různých pozorování a měření, dovézt na Zemi miliony snímků a kilometry videozáznamu.

Simon jako první podlehl tomu tlaku. Neměli jsme chuť pátrat po tom, co si vlastně píchl do žíly, ale když jsme se ráno osmdesátého dne probudili, už nedýchal. Odeslali jsme zprávu o té smutné události na Zemi, doufajíce, že nás aspoň poslouchají, když nám neodpovídají, a pak jsme Simonovo tělo svěřili chladu kosmického vakua. Byli jsme si vědomi, že Simon dostihne cíle našeho letu dříve než my. To mě ještě nenapadlo, že o týden později ho bude následovat i Marcel, ten stále veselý chlapík, v poslední době však podivně zádušný. Nevěděl jsem, jestli to i v jeho případě byla sebevražda nebo nešťastná náhoda. Při běžné kontrolní prohlídce naší lodi, při kosmické procházce, jakých jsme absolvovali desítky, mu náhle selhal dýchací systém skafandru.

Zůstal jsem sám. Dlouhé dvě stovky dnů i mne pronásledovaly myšlenky na sebevraždu. Jako kdyby mě kdosi neznámý a neviditelný vytrvale nabádal k tomuto kroku a přesvědčoval mě, že smrt je tak jako tak neodvratná a že další pokračování v cestě nemá žádný význam...

Odolal jsem. Jak jsem to dokázal? Sám nevím. Nechápu, jak jsem mohl přežít ty stovky dnů samoty a odloučení, kdy signály ze Země slábly a slábly a přede mnou se vynořoval z kosmického prázdna neznámý, pustý a mrtvý svět.

Skutečně mrtvý? Nevím, proč říkáme o Marsu, že je mrtvý. Mrtvé může být jen to, co někdy žilo. A já jsem přesvědčen, že na Marsu nikdy žádný život nebyl, a proto planeta nikdy nemohla zemřít.

Teď jsem tu pustinu bez života mohl sledovat z bezprostřední blízkosti. Spustil jsem automatické snímkování, videokamery šlapaly na plný plyn, a prostor mezi Marsem a Zemí musel být doslova napěchovaný signály, které jsem tím směrem vysílal. Snad dojdou svého cíle, říkal jsem si vytrvale. Snad někdo na Zemi uvidí to, co teď mohu vidět já. Letím kolem planety zhruba v úrovni rovníku. Je rudá, tak, jak jsem si ji vždycky představoval. Je rudá barvou písku, železa, a skoro se bojím dodat, že i krve. Jako kdyby sám bůh války Mars opustil právě bojiště, které roní krvavé slzy nad tím zmarem tisíců životů.

Samozřejmě poznávám každý detail povrchu. Mars je zmapován dokonale a elektronický systém mě přesně informuje, nad kterým bodem povrchu se nacházím. Planinu Syrtis Major jsem ještě nezahlédl, byla ukryta v nočním stínu. Naproti tomu Planitia Isidis se nacházela právě na terminátoru a v záři vycházejícího slunce působila jako poušť Atacama, kterou jsem měl rovněž možnost vidět z kosmu. Jako kdyby se i tady přelévaly tam a zpátky pohyblivé písky.

Kráter Herschel se na mne zubil bariérou strmých útesů, vrhajících předlouhé stíny podobné ostrým mečům. Vulkán Elysium Mons jsem zahlédl jen jako pahrbek vyčnívající jako klobouček hříbku nad severním obzorem. Jistě, budu muset brzy změnit dráhu na polární, abych mohl zmapovat celý povrch planety. Pochybuji ovšem o tom, zda to vůbec ještě půjde. Zákony nebeské mechaniky platí i tady a já nejsem tím pravým odborníkem, který by dokázal propočítávat koordináty oběžných drah a zadávat příkazy počítači. Jak mi tady chybí mí přátelé...

Pozvolna jsem se přesunul nad západní polokouli. Letím nadále východním směrem. Nacházím se teď na straně odvrácené od Země, ale Slunce mi nadále svítí na šťastnou cestu. Mé signály vysílané k Zemi teď utonuly v té miliardě tun hmoty, která mi nyní cloní výhled na vzdálený domov. Nemám však čas přemítat o tom, co se odehrává o osmdesát milionů kilometrů dál. Jsem uchvácen tou podívanou. Tím nádherným neopakovatelným divadlem.

Mohutná masa kráteru Olympus Mons jako kdyby rostla až k oběžné dráze. Vypadá jako nestvůrný hrb vyrůstající na hřbetě gigantického zvířete, dávno mrtvého a napůl zahrabaného v písku. Vidím mírně se svažující srázy, po nichž v gigantických řečištích kdysi dávno stékaly nezměrné proudy žhavé lávy, které nakonec daly této hoře její tvar.

Trojice vrcholů Tharsis Montes působí v porovnání s oním gigantom poněkud komicky, přestože bychom se před nimi na Zemi skláněli v posvátné úctě.

Opět se blíží k terminátoru. Brzy se i já ponořím do temnoty, abych dal na chvíli odpočinout svým očím a očekával okamžik, kdy se nad východní obzor vyloupne ta jasné modrá hvězdička, posel domova.

Ale ještě je přede mnou jeden záhadný útvar. Gigantický kaňon, který kdysi dostal na počest prvních kosmických sond jméno Valles Marineris.

Jako obří brázda vyrytá neuvěřitelně velkým pluhem, na okrajích roztřepená do podoby třásní, nesmírná jizva v jinak rovném povrchu, zeje kaňon k věčně temné obloze a v záři zapadajícího slunce vrhají jeho zubaté okraje bizarní stíny. Z té výšky mi kaňon nepřipomíná nic, co jsem kdy v životě zatím mohl vidět, ale přesto se tu nabízí podoba s něčím, co je mi důvěrně známé, s něčím, co bych měl okamžitě poznat. Nemohu se však upamatovat, jen upřeně hledím dolů na tu tři tisíce kilometrů dlouhou trhlinu a marně přemýšlím o tom, jak mohla vzniknout.

Údolí je široké snad stovky kilometrů, a jeho hloubka? Zdá se mi být nezměrná, nekonečná, ale to jistě jen proto, že je dno kaňonu ukryto ve stínu. Ale to, co vidím na vlastní oči, vůbec neodpovídá tomu obrazu, který jsem si vtiskl do paměti po studiu mapy Marsu. Není to jen úzká skulina, je to doširoka rozprostřené údolí. Jako kdyby se před mýma očima ještě víc rozevíralo...

Teď vnímám skutečně pohyb. Okraje kaňonu se otvírají jako listy obřího květu. Boční údolí, podobná svíjejícím se červům, se napřimují, ale neprohlubují se. Vztýčují se směrem vzhůru. Nejsou to vůbec kaňony, jsou to desítky kilometrů dlouhé útvary schopné pohybu, zvedají se k obloze jako ramena hlavonožců.

Šíře kaňonu teď přesahuje téměř dva tisíce kilometrů, celé údolí má vejčitý tvar.

A tam, uvnitř...

V náhlém záblesku slunečních paprsků vidím ten prudký pohyb. Horní okraj údolí se náhle vrhl vpřed, dolů, k protějšímu srázu, a překrývá tu temnotu jakoby průhlednou blankou. Ten pohyb trvá snad dvě, tři vteřiny, a pak se zase vrací do původní polohy.

A tu jsem k nesmírné hrůze spatřil, že nitro té ohromné jámy obsahuje kruhový útvar o průměru snad patnáct set kilometrů, v němž se odráželo nejen slunce, ale i celý vesmír...

Až po chvíli, kdy to hrůzné zjevení zmizelo pod obzorem, jsme pochopil, co jsme to vlastně viděli.

To snad sám bůh války Mars mi pohlédl do tváře svým gigantickým okem